

گزارش «شهروند» از پروژه‌های بزرگی که مجوز زیست محیطی ندارند

«ارزیابی»؛ قانونی که انگار «نیست»

مقامات استانی و شهری سازمان محیط زیست: از موضوع بی‌اطلاعیم!

بهرز مهدیزاده |

هیچ طرحی بدون مجوز زیست محیطی انجام نمی‌شود. این سخن محمدرضا رضازاده مدیر عامل شرکت توسعه منابع آب و وزارت نیرواست. خیلی هم خوب! اصلا حرف دل همه دلوایسان محیط زیست ایران است ولی آیا طرحی نموده که بدون مجوز و حتی آرایه گزارش ارزیابی زیست محیطی کلید خورده‌ود در حال انجام باشد. خوب نگاه کنیم

به گوشه و کنار ایران؛ هنوز پروژه‌هایی هستند که به بهانه توسعه، به‌رغم مخالفت‌های سازمان محیط زیست توسط مجرایشان اجرایی شوند و پیشرفت فیزیکی هم داشته‌اند. این مختص به حال حاضر نیست، چه بسا که در گذشته اجرای پروژه‌های بدون مجوز رونق بیشتری هم داشته و شاید هم به عقیده بسیاری از اهالی دوستدار محیط زیست اکثر پروژه‌های بدون مجوز امروز ادامه تصمیمات سال‌های گذشته هستند. اشاره این مقام مسئول به سدهای بی رویه‌ای بود که در چند دهه بر سر شاخه‌های مهم‌ترین رودخانه‌های کشور زده شد و چیزی جز ویرانی بر بی نداشت. نمونه بارش دریاچه ارومیه و حالا هم رودخانه کارون و زاینده رود. بهانه شاید تأمین آب شرب در یکی از خشک‌ترین کشورهای جهان باشد. وقتی هم حرف از تأمین آب شرب برای بخشی از مردم منطقه به خصوص فلات مرکزی باشد، جای هیچ‌عذر و بهانه‌ای برای مخالفت نمی‌ماند، به هر حال مردم را نمی‌توان تشنه گذاشت. از این خلل شاید صنعت و کشاورزی بیشترین سود را برند و خواهند برد. احمد علی کیخا، معاون سازمان محیط زیست در نشستستی که در زنجان تابستان امسال داشت، قویا از لزوم اخذ مجوز برای اجرای هرگونه طرح توسعه صنعتی از این سازمان خبر داد و گفت که سازمان حفاظت محیط زیست با پروژه‌های فاقد مجوز مقابله می‌کند. حرفی که همچنان محکم روی آن ایستاده است. هر چند که جلالوندی، مدیر ارزیابی سازمان محیط زیست اعتقاد دارد که اکثر این طرح‌ها در دولت قبلی بدون آرایه ارزیابی زیست محیطی مجوز گرفتند که کار کاملاً اشتباهی بود؛ از قبیل سد شفارد در استان گیلان، پروژه انتقال آب گلاب و سد نهمان ۳ در چهارمحال و بختیاری و همچنین از پروژه‌های بدون مجوزی هستند که در دولت گذشته ارزیابی زیست محیطی نداشتند. از این که سازمان محیط زیست تحت ریاست شخصی با اعتبار جهانی باشد تا هر چه به نام آن تمام طرح‌های مخرب محیط زیست استادی می‌کند شکی نیست، اما باید خاطر نشان کرد که توانایی و قدرت این سازمان هم اندازه برادرانش در دیگر سازمان‌های دولتی مثل وزارت نیرو، وزارت جهاد کشاورزی، وزارت صنایع و ... نیست. البته نه اینکه این فکر متصور شود که مسئولین سازمان محیط زیست در موضع ضعف قرار دارند یا این که در مسأله محیط زیست تخریب‌ها را نادیده بگیرند، بلکه بهانه‌ها، بی‌سببی و معنوی از این سازمان نسبت به دیگر ارگان‌ها بسیار کمتر است. حال این حمایت چه از سوی شخصی رئیس جمهوری باشد، چه از سوی نهادهای قدرتمند خارج از دولت. چند دهه است که ایران تشنه توسعه است، هر طرحی و برنامه‌ای بر بنیاد بهبود وضعیت اقتصادی مردم تنظیم و تدوین می‌شود. در عصر جهانی شدن ایران هم به مانند تمام کشورهای دنیا سعی و تلاش می‌کند تا از عرصه پیشرفت و توسعه عقب نماند. اما این رویکرد توسعه‌ای در مدیران مابیشتر اقتضای بود تا یک توسعه همه جانبه و پایدار که به شرط آن حفاظت تمام و کمال محیط زیست است. به گفته اسماعیل کهر، مشاور سازمان محیط زیست، ما متأسفانه توسعه را فقط در قربانی می‌بینیم. همین شده که همیشه محیط زیست قربانی پول و اقتصاد شده‌است.

باروی کار آمدن دولت جدید مسئولین سازمان محیط زیست قول از تقای جایگاه سازمان محیط زیست را مین سایر وزارت‌خانه‌ها دادند تا این امید ایجاد شود که سازمان‌های دیگر به راحتی نتوانند پروژه‌های صنعتی خود را بدون مجوز محیط زیست اجرا کنند. قولی که تا کنون تا حد زیادی به اعتقاد فعالان محیط زیست به آن عمل شده ولی کافی نیست. بازم به گفته دکتر کیخا، رویکرد اول سازمان محیط زیست، برقراری رابطه با دستگاه‌های اجرایی و تشکل‌های غیردولتی و تغییر نگرش آنها به‌صورت هم‌زمان نسبت به محیط پیرامون‌شان است، چرا که یکی از مشکلات بزرگ موجود در گذشته سرمایه‌گذاری و اجرای طرح‌های بزرگ صنعتی بدون

در نظر گرفتن شرایط اکولوژیک و ارزیابی اکوسیستم است که این امر زمینه شکل‌گیری بسیاری از مشکلات زیست‌محیطی کنونی را فراهم کرده‌است.

طرح‌های در حال اجرای بدون مجوز
در گوشه و کنار ایران همچنان طرح‌های کوچک و بزرگی وجود دارد که بدون مجوز زیست محیطی در حال اجرا هستند. برخی به دلیل اعتراض‌های مردمی متوقف شدند، برخی به دلیل مشکلات و درگیری‌های بین سازمان محیط زیست و سازمان‌های دیگر سرعت اجرای کندی دارند و برخی هم در مراحل پایانی اجرا هستند. اما با توجه به شرایط خشکسالی و بحران آبی که ایران را در بر گرفته‌اکثر این پروژه‌ها طرح‌های انتقال آب یا احداث سد هستند. در این میان استان چهارمحال و بختیاری در حال حاضر میزان تعداد زیادی پروژه‌های انتقال آبی است که هدفش سیراب کردن صنایع و همچنین تأمین آب شرب فلات مرکزی است. با هومان خاکپور در مورد مهم‌ترین پروژه‌هایی که بدون مجوز در حال ساخت هستند به گفت و گو نشستیم و از دلایل و عواقب چنین طرح‌هایی را جویا شدیم.

توتل انتقال آب گلاب ۲
این پروژه به بهانه تأمین آب شرب اصفهان بزرگ و ۱۴ شهر اطراف آن کلید خورد و قرار است ۱۰ میلیون مترمکعب آب را از حوزه زاینده رود انتقال دهد. به گفته هومان خاکپور دیده‌بان طبیعت بختیاری، این طرح یکی از پروژه‌های چالش برانگیز از لحاظ اجتماعی است که تاکنون تصمیمات زیادی علیه آن صورت گرفته‌است. خاکپور بیان این که تصور مردم چهارمحال و بختیاری این است که در این پروژه بحث انحراف رودخانه زاینده رود است نه انتقال آب شرب، تصریح می‌کند: آورد رودخانه زاینده رود ۲۲ میلیون متر مکعب در شرایط بین نرسال و کم آبی است. در چنین شرایطی که آورد رودخانه زاینده پایین است با منحرف کردن آن، رودخانه کاملا خشک خواهد شد و ۲۴ روستا در مسیر انتقال با مشکلات کشاورزی و شرب مواجه خواهند شد. در واقع این پروژه تنش اجتماعی بسیار زیادی دارد.

لامر به‌ذکر است که بیش از ۹۳ درصد آب رودخانه زاینده رود از استان چهارمحال و بختیاری تأمین می‌شود. در قوانین و مقررات ملی و بین‌المللی اشاره شده که حق تقدم برداشت و مصرف آب غیر از شرب با سرآب رودخانه است. انحراف رودخانه به بهانه خشکسالی به‌نظر می‌رسد کار خیلی کارشناسی نباشد. زیرا بر این انحراف در نهایت به مصرف مزارع برنج و کارخانجات صنعتی در اصفهان می‌رسد که همگی نیاز آبی بالایی دارند. حال در چنین شرایط خشکسالی، احداث صنایع با نیاز آبی بالا و کشت برنج که یک محصول آبی است در منطقه خشکی مثل اصفهان ضرورت دارد؟

در گوشه و کنار ایران همچنان طرح‌های کوچک و بزرگی وجود دارد که بدون مجوز زیست محیطی در حال اجرا هستند. برخی به دلیل اعتراض‌های مردمی متوقف شدند، برخی به دلیل مشکلات و درگیری‌های بین سازمان محیط زیست و سازمان‌های دیگر سرعت اجرای کندی دارند و برخی هم در مراحل پایانی اجرا هستند.

هومان خاکپور در مورد اثرات این طرح چنین ادغان می‌کند: این طرح به گفته مسئولین قرار است مشکل زاینده رود را حل کند ولی به‌نظر می‌رسد بیشتر اثرات منفی دارد. یکی از اثرات منفی این طرح این است که بر منابع آب زیرزمینی استان چهارمحال و بختیاری اثر مستقیم دارد. همچنین اجرای این طرح به وضعیت آب خوزستان هم اثر خواهد گذاشت.

پروژه انتقال آب سبزکوه
انتقال آب سبزکوه یک پروژه انتقال آب داخلی استان است. قرار است آب رودخانه سبزکوه، از سرچشمه‌های رود کارون، برای مصارف صنعتی، کشاورزی و شرب دشت بروجن به چغاخور منتقل شود. توتل سبزکوه یک تونل ۱۲ کیلومتری است که آب را از سرشاخه‌های کارون به تالاب چغاخور و دشت بروجن منتقل می‌کند. بهانه مسئولین برای اجرای این طرح تأمین صنعت و کشاورزی منطقه است. خاکپور در ادامه با اشاره به این که بخش اعظم صنایع از قبیل کارخانه سیمان، کارخانه ورقه سازه خوروه که نیاز شدید آبی دارند، در منطقه‌ای قرار دارند که با محدودیت‌های شدید آبی مواجه است، بیان می‌کند: صنایع برای تأمین آب خود از جاه‌های استفاده می‌کردند و به دلیل برداشت بی‌رویه از منابع آب زیر زمینی و خشکسالی، سطح آب زیرزمینی کاهش یافت. در نهایت این فرآیند منجر به چالش‌های جدی برای دشت‌های منطقه بروجن می‌شود. این‌فعال محیط زیست در ادامه با اشاره به اثرات منفی این طرح می‌افزاید: این طرح تالاب چغاخور را در معرض خطر قرار می‌دهد. البته نه به لحاظ کم آبی بلکه به لحاظ بر آبی این تالاب با مشکلات زیست‌محیطی زیادی مواجه خواهد شد. به لحاظ شاخس آب تالاب، حجم آب بیش از حد نرمال می‌شود و احتمال دارد که از لیست کنوانسیون رامسر خارج شود. به گفته این فعال محیط زیست، توتل انتقال غیرمغزافرویم.

به نظر می‌رسد که برای برخورد با این پروژه‌ها که مدت‌هاست که تأمین اعتبار شدند در حال اجرا هم هستند در شده‌است لذا این که این پروژه‌ها آنچنان از دید دولت و مسئولین استانی و نمایندگان مجلس جای اهمیت است که سه سازمان محیط زیست خواهد و چه نخواهد بدون مجوز اجرا خواهند شد زیرا احداث آن‌ها توجیهات و دلایل بس مهم‌تری از ملاحظات زیست محیطی وجود دارد. مسئولین استانی از جمله استانداردی‌ها و فرمانداری‌ها این قبیل پروژه‌ها را نشانه پیشرفت توسعه استان خود می‌دانند که گریزی از آن نیست برای همین است که استانداران محترم در سخنانشان صریحاً اجرای آنها تأکید می‌کنند. اما هرگونه طرح و پروژه‌ای در تمام دنیا عوارض منفی و مثبتی هم دارد. بنابراین بی‌خود نیست که کشور‌های توسعه یافته مبنای توسعه پایدار خود را بر پایه ارزیابی‌های زیست‌محیطی گذاشتند و بدون آن هیچ پروژه‌ای اجرایی نمی‌شود. اگر ما می‌خواهیم به توسعه و پیشرفت برسیم راهی جز این نداریم که قبل از طراحی و اجرای هر پروژه آن را نظر از زیست محیطی ارزیابی کنیم. چالش بزرگ دنیای قرن بیست و یکم منابع طبیعی و مشکلات زیست محیطی است. اگر این ارزیابی‌های زیست محیطی برای پروژه‌ها انجام شود، مسأله بسیاری از عوارض منفی زیست محیطی پیش نخواهد آمد. اگر ارزیابی زیست محیطی انجام شده بود، سد شفارد با مشکلات زیست محیطی و اجتماعی بی شمارش اجرا نمی‌شد، یا این همه سد بر رودخانه‌های منتهی به دریاچه ارومیه، کارون و زاینده رود بسته نمی‌شد و اوضاع دیگر سدهای درست نمی‌شد و ما مجبور می‌شدیم به قول محمدرضا رضازاده، مدیرعامل شرکت توسعه منابع آب و وزارت نیرو، همانند دیگر کشور‌های دنیا به دنبال استفاده از آب‌های غیرمغزافرویم.

شهروند | اگرچه اکنون تمام نگاه‌ها به جنوب ایران و پدیده ریزگردها دوخته شده اما به نظر می‌رسد استان‌های شمالی هم آرام آرام در حال تبدیل شدن به بیابان هستند. امروزه نقاط زیادی را در سه استان شمالی ایران می‌بینی که رنگشان از سبز به قهوه‌ای گراییده است. یکی از آن نقاط تالاب لاگون بندر کیشهر استان گیلان است که رنگ قهوه‌ای احاطه اش کرده است و اگر مسئولین همچنان دست روی دست بگذارند، سرنوشتی همچون دریاچه ارومیه و تالاب بختگان و انزلی خواهد داشت. دلیل گسترش رنگ قهوه‌ای در سبزی این تالاب نیز تغییر کاربری گسترده بندر کیشهر است.

همه چیز سرچایش بود تا اینکه رئیس جمهوری قبلی در دور دوم سفرش به گیلان پای طرحی را امضا کرد که براساس آن بندر صیادی کیشهر می‌بایست به بندر کشتیرانی تبدیل می‌شد. اینگونه بود که ماشین‌های سنگین پایشان به منطقه‌ای باز شد که طبق قانون جزو پارک‌های ملی بود و تغییر کاربری در آنها ممنوع اعلام شده بود. اما اعتبار برای این تبدیل کاربری نامیومن در نظر گرفته شد. یعنی درست در چند ۱۰ کیلومتری رضوانشهر که در غرب گیلان قرار داشت این بار در شرق گیلان پروژه‌ای به امضای دولت قبلی رسید که فعالان محیط زیست ایران را نگران می‌کرد. یکی سد شفارد در رضوانشهر بود و دیگری پارک ملی بوجاق و تالاب لاگون در کیشهر. جالب آنکه بعد از اتمام عمر دولت قبل و با آمدن معصومه ابتکار در رأس سازمان محیط زیست، وقتی بالاترین مقام زیست‌محیطی کشور با هر دو طرح مخالفت کرد هنوز که هنوز است مقامات استانی وقتی به این مخالفت تنه‌اند و همچنان براساس موبینه رئیس جمهوری قبلی در صدد پیش بردن دو طرحی هستند که با مخالفت علمی کارشناسان محیط زیست روبه‌رو شده است.

اما چرا تالاب لاگون اینقدر برای دوستداران محیط زیست اهمیت دارد. اولین دلیلش قرار گرفتن این تالاب در پارک ملی بوجاق است که پارکی با مساحتی بیش از ۳ هزار هکتار که در خود تالابی را جای داده است که در سال ۱۳۵۴ توسط بین‌المللی گرفته‌اند است و در فهرست کنوانسیون رامسر به ثبت رسیده است. در عین حال قسمت اعظم این پارک منطقه شکار ممنوع شده و در سال ۸۱ نیز به عنوان نخستین پارک ملی شکاری - صیادی کشور تحت محافظت شدید قرار گرفت با حداقل طبق قانون می‌بایست قرار می‌گرفت. حال عده‌ای اصراً دارند که این پارک ملی را تغییر کاربری دهند. پارکی که ده‌ها گونه جانوری و گیاهی در دریایی را در خود جای داده در خطر ساخت و کشتیرانی بتنی است تا قابل راه علاوه بر انزلی و استارا

صاحب سومین بندر کشتیرانی است. کند. اما در این میان کسی به دنبال پاسخ به این سوال نیست که آیا دو بندر فوق‌الذکر آنقدر توجیه اقتصادی بالا دارند و ظرفیتشان پر شده که بعضی‌ها قصد دارند قسمتی از تجارت استان را به کیشهر ببرند و پارک ملی بوجاق را با خطری روبرو کنند که همین چند وقت پیش آشوراده را تهدید می‌کرد اما با پیگیری و اعتراضات وسیع دوستداران محیط زیست به نتیجه رسید.

فالمه صابری، روزنامه نگار در گزارشی برای ویسودا اگر قرار باشد که بندر کیشهر تبدیل به بندر کشتیرانی شود «آنگاه «بر اساس تخمینات تعریف شده بنادر کشتیرانی، شانوارهای سنگین برای رفت و آمد نیاز به عمق ۶ تا ۸ متری و تعریض ۱۰ تا ۲۰ متری آبراهه دارند که بر این اساس با تغییر کاربری این بندر، لاگون یادریا اختلاط پیدا کرده و به‌طور حتم، بعد از گذشت زمان، چیزی از تالاب لاگون باقی نخواهد ماند»

سد شفارد می‌آورد. قربانی نیز می‌گوید: «محیط زیست با هرگونه سرمایه‌گذاری در زمینه گردشگری، توریستی و حتی بازدید نیروی انسانی ممانعت به وجود آورده و حتی متأسفانه در اجرای مصوبات دولت قبلی برای رشد و توسعه منطقه کیشهر مانع ایجاد کرده است.» خلاصه آنکه بازم در گیلان طرحی در حال اجراست که سازمان محیط زیست مخالف شدید آن است و آن را غیرقانونی اعلام کرده است اما واقعاً این طرح به چه نتیجه‌ای می‌رسد یا دچار سرنوشت خوابی می‌شود که برای آشوراده دیده بودند و اجراش متوقف می‌شود یا به مانند پروژه عظیم سد شفارد همچنان ادامه خواهد یافت و هشدار دکتر آخانی مبنی بر خشک شدن نوار سبز شمال شرق ۶ تا ۸ متری و تعریض ۱۰ تا ۲۰ متری آبراهه دارند که بر این اساس با تغییر کاربری این بندر، لاگون یادریا اختلاط پیدا کرده و به‌طور حتم، بعد از گذشت زمان، چیزی از تالاب لاگون باقی نخواهد ماند»

سد شفارد می‌آورد. قربانی نیز می‌گوید: «محیط زیست با هرگونه سرمایه‌گذاری در زمینه گردشگری، توریستی و حتی بازدید نیروی انسانی ممانعت به وجود آورده و حتی متأسفانه در اجرای مصوبات دولت قبلی برای رشد و توسعه منطقه کیشهر مانع ایجاد کرده است.» خلاصه آنکه بازم در گیلان طرحی در حال اجراست که سازمان محیط زیست مخالف شدید آن است و آن را غیرقانونی اعلام کرده است اما واقعاً این طرح به چه نتیجه‌ای می‌رسد یا دچار سرنوشت خوابی می‌شود که برای آشوراده دیده بودند و اجراش متوقف می‌شود یا به مانند پروژه عظیم سد شفارد همچنان ادامه خواهد یافت و هشدار دکتر آخانی مبنی بر خشک شدن نوار سبز شمال شرق ۶ تا ۸ متری و تعریض ۱۰ تا ۲۰ متری آبراهه دارند که بر این اساس با تغییر کاربری این بندر، لاگون یادریا اختلاط پیدا کرده و به‌طور حتم، بعد از گذشت زمان، چیزی از تالاب لاگون باقی نخواهد ماند»

سد شفارد می‌آورد. قربانی نیز می‌گوید: «محیط زیست با هرگونه سرمایه‌گذاری در زمینه گردشگری، توریستی و حتی بازدید نیروی انسانی ممانعت به وجود آورده و حتی متأسفانه در اجرای مصوبات دولت قبلی برای رشد و توسعه منطقه کیشهر مانع ایجاد کرده است.» خلاصه آنکه بازم در گیلان طرحی در حال اجراست که سازمان محیط زیست مخالف شدید آن است و آن را غیرقانونی اعلام کرده است اما واقعاً این طرح به چه نتیجه‌ای می‌رسد یا دچار سرنوشت خوابی می‌شود که برای آشوراده دیده بودند و اجراش متوقف می‌شود یا به مانند پروژه عظیم سد شفارد همچنان ادامه خواهد یافت و هشدار دکتر آخانی مبنی بر خشک شدن نوار سبز شمال شرق ۶ تا ۸ متری و تعریض ۱۰ تا ۲۰ متری آبراهه دارند که بر این اساس با تغییر کاربری این بندر، لاگون یادریا اختلاط پیدا کرده و به‌طور حتم، بعد از گذشت زمان، چیزی از تالاب لاگون باقی نخواهد ماند»

سد شفارد می‌آورد. قربانی نیز می‌گوید: «محیط زیست با هرگونه سرمایه‌گذاری در زمینه گردشگری، توریستی و حتی بازدید نیروی انسانی ممانعت به وجود آورده و حتی متأسفانه در اجرای مصوبات دولت قبلی برای رشد و توسعه منطقه کیشهر مانع ایجاد کرده است.» خلاصه آنکه بازم در گیلان طرحی در حال اجراست که سازمان محیط زیست مخالف شدید آن است و آن را غیرقانونی اعلام کرده است اما واقعاً این طرح به چه نتیجه‌ای می‌رسد یا دچار سرنوشت خوابی می‌شود که برای آشوراده دیده بودند و اجراش متوقف می‌شود یا به مانند پروژه عظیم سد شفارد همچنان ادامه خواهد یافت و هشدار دکتر آخانی مبنی بر خشک شدن نوار سبز شمال شرق ۶ تا ۸ متری و تعریض ۱۰ تا ۲۰ متری آبراهه دارند که بر این اساس با تغییر کاربری این بندر، لاگون یادریا اختلاط پیدا کرده و به‌طور حتم، بعد از گذشت زمان، چیزی از تالاب لاگون باقی نخواهد ماند»

سد شفارد می‌آورد. قربانی نیز می‌گوید: «محیط زیست با هرگونه سرمایه‌گذاری در زمینه گردشگری، توریستی و حتی بازدید نیروی انسانی ممانعت به وجود آورده و حتی متأسفانه در اجرای مصوبات دولت قبلی برای رشد و توسعه منطقه کیشهر مانع ایجاد کرده است.» خلاصه آنکه بازم در گیلان طرحی در حال اجراست که سازمان محیط زیست مخالف شدید آن است و آن را غیرقانونی اعلام کرده است اما واقعاً این طرح به چه نتیجه‌ای می‌رسد یا دچار سرنوشت خوابی می‌شود که برای آشوراده دیده بودند و اجراش متوقف می‌شود یا به مانند پروژه عظیم سد شفارد همچنان ادامه خواهد یافت و هشدار دکتر آخانی مبنی بر خشک شدن نوار سبز شمال شرق ۶ تا ۸ متری و تعریض ۱۰ تا ۲۰ متری آبراهه دارند که بر این اساس با تغییر کاربری این بندر، لاگون یادریا اختلاط پیدا کرده و به‌طور حتم، بعد از گذشت زمان، چیزی از تالاب لاگون باقی نخواهد ماند»

ذره بین

بازهم در شمال ایران و پس از ماجرای آشوراده رخ داد

خطر کشتیرانی صنعتی در تالاب لاگون

کاربری این بندر، لاگون با دریا اختلاط پیدا کرده و به‌طور حتم، بعد از گذشت زمان، چیزی از تالاب لاگون باقی خواهد ماند.» محمد محمدیان، فعال محیط زیست گیلانی نیز به مهر گفته بود که «نماینده قانون‌گذار نباید خود ناقض قانون باشد. البته حتی اگر بوجاق پارک ملی نبود و تالاب بین‌المللی لاگون نیز در آنجا وجود نداشت. از آنجایی که این بندر در مجاورت کرانه شرقی مصب سفید رود قرار گرفته است و رودخانه سفید رود نیز با خود مصالح و رسوبات زیادی را به دریا حمل می‌کند، بنابراین تمامی رسوباتی که از سفید رود وارد دریای خزر می‌شود با توجه به جهت جریان آب دریا که از غرب به شرق است به سمت دهانه این اسکله حرکت کرده و مرتباً در دهانه ورودی این آبراهه تا اسکله، رسوب گذاری اتفاق می‌افتد و این آبراهه مرتباً مسدود خواهد شد که این امر مسأله مهمی در بررسی امکان سنجی این مکان برای تغییر کاربری به بندر کشتیرانی است.

محمدیان که مدیر موسسه پیشگامان محیط زیست کیشهر نیز هست، می‌افزاید: بوجاق از نظر اکولوژیکی بسیار ارزشمند است. کیشهر با وجود آنکه شهر کوچکی است از بیکاری رنج می‌برد اما با این حال آمار بزهکاری در آن زیاد نیست. دلیل آن هم وجود محیط طبیعی تالاب، پارک و مردم این شهر با وجود تراحتی‌های روزمره زندگی، در کنار این محیط به آرامش می‌رسند و برهم زدن این وضعیت به نفع شهر نخواهد بود. اجرا کردن این طرح تنها باعث هدر رفتن بیست‌المال خواهد شد و بسیاری از مردم همچنین بسیاری از سازمان‌های مردم‌نهاد زیست محیطی با این تغییر کاربری مخالف هستند. اگر چه صید و صیادی با زندگی مردم کیشهر گره خورده است، اما در حال حاضر مردم به دلیل کاهش ذخایر دریا به خصوص ماهی کیلکا با مشکلات زیادی در صید مواجه هستند.

اما این بار هم یک نماینده موافق طرحی است که افزایش بنایبه نظر کارشناسان محیط زیست برای منطقه مضر است. محمد حسین قربانی، نماینده

مردم آستانه و بندر کیشهر همانند همایش در فومن و تالش که موافق ساخت سد شفارد هستند، موافق تغییر کاربری بندر کیشهر از ماهیگیری به کشتیرانی است. او که همانند تمام موافقین چنین طرح‌هایی توسعه را ظاهر استادی ابعاد زیست محیطی‌اش می‌بیند معتقد است که مخالفت سازمان محیط زیست با این کار باعث قفل شدن توسعه کیشهر می‌شود. همان دلیلی که نمایندگان فومن و تالش و استاندار گیلان برای

سد شفارد می‌آورد. قربانی نیز می‌گوید: «محیط زیست با هرگونه سرمایه‌گذاری در زمینه گردشگری، توریستی و حتی بازدید نیروی انسانی ممانعت به وجود آورده و حتی متأسفانه در اجرای مصوبات دولت قبلی برای رشد و توسعه منطقه کیشهر مانع ایجاد کرده است.» خلاصه آنکه بازم در گیلان طرحی در حال اجراست که سازمان محیط زیست مخالف شدید آن است و آن را غیرقانونی اعلام کرده است اما واقعاً این طرح به چه نتیجه‌ای می‌رسد یا دچار سرنوشت خوابی می‌شود که برای آشوراده دیده بودند و اجراش متوقف می‌شود یا به مانند پروژه عظیم سد شفارد همچنان ادامه خواهد یافت و هشدار دکتر آخانی مبنی بر خشک شدن نوار سبز شمال شرق ۶ تا ۸ متری و تعریض ۱۰ تا ۲۰ متری آبراهه دارند که بر این اساس با تغییر کاربری این بندر، لاگون یادریا اختلاط پیدا کرده و به‌طور حتم، بعد از گذشت زمان، چیزی از تالاب لاگون باقی نخواهد ماند»

سد شفارد می‌آورد. قربانی نیز می‌گوید: «محیط زیست با هرگونه سرمایه‌گذاری در زمینه گردشگری، توریستی و حتی بازدید نیروی انسانی ممانعت به وجود آورده و حتی متأسفانه در اجرای مصوبات دولت قبلی برای رشد و توسعه منطقه کیشهر مانع ایجاد کرده است.» خلاصه آنکه بازم در گیلان طرحی در حال اجراست که سازمان محیط زیست مخالف شدید آن است و آن را غیرقانونی اعلام کرده است اما واقعاً این طرح به چه نتیجه‌ای می‌رسد یا دچار سرنوشت خوابی می‌شود که برای آشوراده دیده بودند و اجراش متوقف می‌شود یا به مانند پروژه عظیم سد شفارد همچنان ادامه خواهد یافت و هشدار دکتر آخانی مبنی بر خشک شدن نوار سبز شمال شرق ۶ تا ۸ متری و تعریض ۱۰ تا ۲۰ متری آبراهه دارند که بر این اساس با تغییر کاربری این بندر، لاگون یادریا اختلاط پیدا کرده و به‌طور حتم، بعد از گذشت زمان، چیزی از تالاب لاگون باقی نخواهد ماند»

سد شفارد می‌آورد. قربانی نیز می‌گوید: «محیط زیست با هرگونه سرمایه‌گذاری در زمینه گردشگری، توریستی و حتی بازدید نیروی انسانی ممانعت به وجود آورده و حتی متأسفانه در اجرای مصوبات دولت قبلی برای رشد و توسعه منطقه کیشهر مانع ایجاد کرده است.» خلاصه آنکه بازم در گیلان طرحی در حال اجراست که سازمان محیط زیست مخالف شدید آن است و آن را غیرقانونی اعلام کرده است اما واقعاً این طرح به چه نتیجه‌ای می‌رسد یا دچار سرنوشت خوابی می‌شود که برای آشوراده دیده بودند و اجراش متوقف می‌شود یا به مانند پروژه عظیم سد شفارد همچنان ادامه خواهد یافت و هشدار دکتر آخانی مبنی بر خشک شدن نوار سبز شمال شرق ۶ تا ۸ متری و تعریض ۱۰ تا ۲۰ متری آبراهه دارند که بر این اساس با تغییر کاربری این بندر، لاگون یادریا اختلاط پیدا کرده و به‌طور حتم، بعد از گذشت زمان، چیزی از تالاب لاگون باقی نخواهد ماند»

سد شفارد می‌آورد. قربانی نیز می‌گوید: «محیط زیست با هرگونه سرمایه‌گذاری در زمینه گردشگری، توریستی و حتی بازدید نیروی انسانی ممانعت به وجود آورده و حتی متأسفانه در اجرای مصوبات دولت قبلی برای رشد و توسعه منطقه کیشهر مانع ایجاد کرده است.» خلاصه آنکه بازم در گیلان طرحی در حال اجراست که سازمان محیط زیست مخالف شدید آن است و آن را غیرقانونی اعلام کرده است اما واقعاً این طرح به چه نتیجه‌ای می‌رسد یا دچار سرنوشت خوابی می‌شود که برای آشوراده دیده بودند و اجراش متوقف می‌شود یا به مانند پروژه عظیم سد شفارد همچنان ادامه خواهد یافت و هشدار دکتر آخانی مبنی بر خشک شدن نوار سبز شمال شرق ۶ تا ۸ متری و تعریض ۱۰ تا ۲۰ متری آبراهه دارند که بر این اساس با تغییر کاربری این بندر، لاگون یادریا اختلاط پیدا کرده و به‌طور حتم، بعد از گذشت زمان، چیزی از تالاب لاگون باقی نخواهد ماند»

